

Barnets Skaal.

En ganske ny, lystig og derhos sandfærdig
 Vise.

Synges til sin egen velklingende Melodie.

Thorvaldsens Museums

ARKIV.

Fyøft i dette Aar.

19-11-58

Indledende

I vi rose I saa vore Fædre,
 Og vil, vi skal være som de?
 Man Børnene ogsaa maa hædre,
 I strax et Exempel skal see.
 Hvis Navn kan berømmere være
 Fra Syden til fjerneste Nord?
 Hvem synger man heller til Vre,
 End BARNET ved dette vor Bord?

Vel er det en skønne Tid siden
 For første Gang Lyset han saae;
 Men hvad bryder han sig om Tiden?
 Den aldrig vil Bugt med ham saae.
 At skønne, at tænke og mene
 Begyndte han tidligen paa,
 Og siden den Tid, han gif ene,
 Har Ingen jo kunnet ham naae.

I vore polerede Dage
 Troer Somme, at ei det gaaer an,
 At Manden sig sætter tilbage
 I Barndommens yndige Land.
 Men vi her om dette Bord Alle,
 Vi kjende hans barnlige Aand,
 Og dog maatte Usfæthed falde
 For BARNETS den mægtige Haand.

Saa glade vi alle jo droge
 Til Egnen, hvor Druerne groe;
 Grindringer derfra vi toge
 Tilbage til hjemlige Bo;
 Men naar vi nu siden herhjemme
 Med Bængsel mod Sydlandet saae,
 Da kunde vi aldrig forglemme
 Det BARN med de Dine saa blaae.

Og da han nu endelig vendte
 Til Fædrenelandet sin Bei,
 Da glade vi Alle erkjendte,
 At BARNET forandred' sig ei.
 Da saae vi ham venligt at drage
 Til vores, den lystige Flok;
 Han leve til silbigste Dage,
 Det BARN med den sneehvide Lok!